

אורין רוזנר בודקת את חום המים

לאימא

.1

אם יש תורשה רק הבדידות עוברת בה
איננו דומות אלא בתחנה
השפוכה באיברי גופנו
שלא להשאר לבד
איננו דומות אלא בבקשה הנואשת
שתהיי אמא שלי
שאהיה הבת שלך.

.2

כמה ימים חשבת
עד שהחלטת לשמר אותי, אמא
ישנם עוד ימים
והאפשרות לא להיות
כשאני ממתינה בתור, כשאני קונה לחם
לגרד את עצמי, כשאני הולכת ברחוב
לדמם את עצמי החוצה מכאן –
אבל בלילות ללא סוף
אני זוכרת את מחלתך, אמא
את האור הנבוק, הראשון
מבעד לעורך, את אור הזהב
שעלה בה, כשהחלטת לתת לי לחיות.
אמא
את היית הנריחה הראשונה שראיתי
ולמדתי אותי לחכות.

.3

אמא, על שנתת לי מקום בגופך
וּדְרַכְךָ, מִתּוֹכְךָ
מבוא לעולם

שאת יפיו ראיתי מבעד לציריך –

האם אוכל לעשות אותו הדבר בשבילך?
אמא, דלתי הגדולה
האם אוכל להצילך מסופך?
להסתיר אותך בתוכי מן ההתפוצציות
שהעולם מתכווץ
כדי לפלט אותך מתוכו, האם, אמא
האם אוכל לעמד בכאב הזה?

.4

לא מצאתי את פרח לב הזהב
לא נסיתי לארות אותך
מתוך פורת כאביך
ידי לא ידעו לרפא
וכשכאבך הלם הקשבתי
וכשכאבך גאה צללתי
זהב לבי השחיר
נעים היה לי לנחם
בתפת זרועותיך.

סירנה

מַחֲדָרֵי שְׁמַעְתִּי אֶת אִמִּי בּוֹכָה
לְפָנֹת בְּקָר, וּבְכִיָּה הֵיפָה
הֵצִיף אֶת הַבַּיִת, וּבְכִיָּה הֵיפָה
קָרָא לִי לְבוֹא, וְאֲנִי הֵיטַבְתִּי
אֶת פְּהוּק הַשְּׁמִיכוֹת עַל פְּנֵי
עַל אֲזֹנֵי, שְׁלֹא אֲשַׁמַּע אֶת קוֹלָהּ הַמְּתוּק
שְׁלֹא אָבוּא וְאֶרְאֶה
אֶת יָמָה נִשְׁפָּה עַל פְּנֵיהָ
שֶׁל אִמִּי הַגְּדוּלָה, שְׁלֹא אֶרְאֶה
וְאֶסוּר לִי לְשַׁמַּע
שְׁלֹא תִשְׁמַט סְפִינְתֵי הַקְּטָנָה
מִן הַסְּדִין הַמְּתוּחַ
שְׁלֹא תִתְנַגֵּשׁ בְּקִיר הַגֶּבֶס הַדָּק
שֶׁהַפְּרִיד עַד הַבְּקָר
בֵּינִי לְבֵינָה.

*

כְּמוֹ אִם, שְׁבֻבָאָה לְרַחֵץ אֶת תֵּינוּקָה
בּוֹדֵקֶת בְּמִרְפָּקָה אֶת חֵם הַמַּיִם,
אֶתָּה מִפְּשִׁיט אוֹתִי וְאֲנִי אוֹחֶזֶת אֶת נַפְשִׁי
בְּזֵרוּעוֹתַי, אֶתָּה מִפְּשִׁיט אוֹתִי וְאֲנִי בּוֹדֵקֶת
אֶת חֵם הַמַּיִם.

אבִּיךָ

אִמְרַתְּ לְקַהֵל הַמִּנְחָמִים
אָבִי הִיָּה אִישׁ רוּחַ
וְעִנְנִים בָּאוּ וְהִלְכוּ מֵעַל רֹאשְׁךָ.

כַּמָּה זְמַן יָרַד אָבִיךָ
גִּשְׁם אָבִיךָ שִׁידְעַתְּ שִׁיְהִיָּה אַחֲרוֹן
לֹא בְדִיעְבָּד,
אֶת עֲמֻדַת בְּמִלְקוֹשׁ אָבִיךָ
כִּשְׂרָד.

הַתְּכַוֵּנֵנִי לְמוֹתוֹ.
הַתִּיתְמֵת לְאֵט
כְּפִי שֶׁפָּרַפַּר מְגִיחַ מִגֶּלֶם.

מְרַכֶּזֶת
הַלֶּכֶת אַחֲרֵי אֲרוֹנוֹ.
כְּתַבְתְּ בְּתוֹי פְּנִיךָ:
הִנֵּה אֲנִי
בְּרָגַע בּוֹ מֵת אָבִי.
וְעִנְנִים בָּאוּ וְהִלְכוּ מֵעַל רֹאשְׁךָ.

כַּמָּה זְמַן מְרַאשׁ
בְּחֵרַת אֶת בְּגָדֶיךָ?

יֵצֵאת אֶל מוֹתוֹ
כְּפִי שֶׁיֵּלֵד בּוֹדֵד מְאֹד
יּוֹצֵא אֶל חִפְשֵׁת הַקִּיץ.

לאורי

לֹאט נִזְלַתִּי
בְּגוֹף הַיְלָדָה הַמְתוּק
הַזְמַן נַעֲשֶׂה רַךְ בְּבִטְנִי
הַזְמַן נַעֲשֶׂה גְלִידַת תּוֹת נְמִסָּה
בְּיַדִּי הַקְּטָנוֹת
לֹא בְקִשְׁתִּי דֵי
יְדֵי הָיוּ אֲדָמוֹת
כָּל הַפְּרָחִים שָׁרְפוּ לִי
גוֹפִי נִמַּס בְּיַדִּי הַקְּשׁוֹת
הָאֵם הָיִיתִי אִשָּׁה כְּבֹר
בְּתוֹךְ הַיְלָדָה הַמְנַמֶּסֶת
שְׁלֹא נִסְתָּה לְצַעֵק
מִדוּעַ בָּאָה הָאִשָּׁה הַמְרַעֶבֶת
מִדוּעַ בָּאתִי הָאִשָּׁה הַמְרַעֶבֶת
מִדוּעַ לְקַחְתִּי מִגּוֹפִי הַמְתוּק
מִדוּעַ רָעַדְתִּי עַל רִצְפַת חֹדֶר הָאִמְבִּטִּיָּה
אוּרִי, הַשְּׁבַעְתִּי אוֹתָךְ שְׁלֹא לְגַלוֹת
אוּרִי, אֲסִירַת גּוֹפִי הַקְּטָנָה
הַמְכֶסָּה אֶת אַרְבַּע עֵינָיו
בְּאַרְבַּע יָדַיִם דְּבִיקוֹת.